

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 56.

Trettende Sæssion.

28de Møde.

Torsdagen den 5te December Kl. 6 1/2 Aften.

(Forsfat.)

Ordføreren (forsfat): Jeg troer, at denne Frihed besiddes nu og har altid været besiddet med en Adkomst, der hviler paa en fuldkommen retlig Grundvold, og det er det, jeg nu, siden jeg har sagt et Par Ord om denne Sag, vil kalde enkelte Medlemmer i Minde: Lad os ikke røre ved den Ketsadkomst, der er stiftet, og som bestaaer ifølge Lovgivningen, som den har været i Aarhundreder; det er ligesaa meget i den Enes som i den Andens Interesse, at vi respectere Loven, som den er, uden at fordybe os i Speculationer over, hvad der burde være steet for 300 Aar siden, uden at tabe os i Drømme om nu at gjengælde paa enkelte Mænd den Uret eller det Tab, som visse Stænder have gjort og forarsaget for 300 Aar siden.

F. Nielsen: Der er gjort saa mange Indvendinger imod det Beviis, jeg søgte at føre for Kirkens Eiendomsret, at det vilde være mig umuligt at imødegaae enhver af dem; jeg vilde ogsaa sætte det ærede Things Taalmodighed paa en allfor stærk Prøve, dersom jeg vilde søge at gjendrive dem alle. Allerebe naar jeg kun tager dem, jeg anseer for de vigtigste, og søger, saa godt jeg formaaer, at imødegaae disse, vil Taalmodighedsprøven blive stærk nok; men jeg har allerede vittret, at jeg troer at have et vist Krav paa denne Overbærelse og Taalmodighed, da jeg staaer som den eneste

Forvarer her i Thinget af en, dog ikke betydningløs, Paastand. Den Eneste, der noget har støttet mig, skøndt mere negativt end positivt, er den høitærede Minister, hvem jeg derfor er megen Tak skyldig. Den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kred (Bloug), hvem jeg talter for den urbane Raade, hvorpaa han gjorde sine Indsigelser, gjorde opmærksom paa, at vel var der ikke blevet stiftet nogen ny Kirke ved Reformationen, men at selve Kirkebegrebet var blevet et andet. Det forstaaer sig af sig selv, at jeg ganske indrømmer denne hans Paa-stand. Kirkebegrebet blev evangelist istedetfor katolsk; just derfor forsvandt Hierarchiet, og Ordets Tjeneste traadte istedet som det Øverste og Vigtigste, men netop af den samme Grund stete det, at, medens de Midler, som vare henlagte til at underholde Hierarchiet, toges bort, bleve de Kirkemidler, der vare henlagte til at underholde Ordets Tjeneste, tilbage, de bleve ikke tagne bort. De gik ligesom fra den katolske Kirke over til den fornæbde og forbedrede og vedbleve at være henlagte til Ordets Tjeneste i denne Kirke. Naar den ærede Landstingsmand formeente, at jeg vel havde Ret i at fremsætte Præsterne som dem, der nærmest kunde sammenlignes med Lehnbesidderne, men at det da maatte være de livsvarige Lehnbesidder og ikke dem, der havde varige og arvelige Lehn, da syntes han at overse, at Embedet jo netop er en varig Besidder, at der ikke er Spørgsmaal om Personernes livsvarige Besiddelse, men om Embedets varige Besiddelse igjennem en Række af Aarhundreder. Han sagde, at Forholdet ved Grundlovens Givelse vilde være blevet klarere, naar man havde sagt,